

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 13.

Sjette Session.

23de Møde.

Onsdagen den 24de Januar.

(fortf.)

Formaaden: Efter Dagsordenen bliver at foretage første Behandling af Forslag til Lov om Udskrivning til Søkrigstjenesten for Aaret 1855.

Rnuth; Det er meget indlysende, at dette Lovudkast bør gaae hurtigt og uden Banskfelig-
hed igjennem Thinget. Men skøndt jeg ser dette saa godt, som Nogen, og skøndt jeg ikke skal foranledige nogen Banskfelig-
hed derved, kan jeg dog ikke tilbageholde det ønske, at det iaar maatte være sidste Gang, at den lovgivende
Magt skal nødes til at udskrive heelt befarnede og halvbefarnede Sømand under saa ringe Lønnings-
vilkår, som dem, der for Tiden bestaae i de subalterne Glasser af Marinen. Jeg troer, at man her bør opkaste det Spørgsmaal, om det er ret og billigt at sige til en Mand: Det er nyttigt for Staten, at Du ved Fliid og Udholdenhed har naaet det Punkt at være bleven heelt befaren; vi ville nu benytte os af den særegne Dygtighed, Du paa denne Maade har erhvervet, men der kan kun tilstaaes Dig en Trediedeel eller lidt mere, ialfald ikke Halvdelen, af den Indtægt, Du ellers kunde have erhvervet Dig ved Dit Sømandskab. Det er dette, vi nu staae i Begreb med at gjøre, og heller ikke for Diebliffet kunne vægre os ved. Nu er det vist, at der er Mangler, som klæbe ved vor Stat, ligesom ved alle øvrige Stater og ved enhver menneskelig Indretning, men blandt disse er der nogle, med Hensyn til hvilke der udkræves en vidtløftig, fuldstændig Belysning, for at det kan blive klart, hvori det forkeerte be-

staaer, medens der er andre, hvis mangelfulde Charakter i den Grad falder i Die, at man blot behøver at pege derpaa, for at Enhver kan see det. Sige vi saaledes til en ung Mand i hans 22de Aar, naar han indkaldes til Vaabensøvelse: „Det, der fordres af Dig, er ikke en Skat i almindelig Betydning, men et personligt Offer, en Ydelse af personlig Tjeneste, det er den almindelige Børnepligt, der hviler ligeligt paa Alle,“ kan det synes saameget mere at have en heel Deel for sig, som der her kun fordres visse almindelige personlige Egenskaber og ikke en erhvervet særegen Færdighed. Der som Nogen vilde sige, at der ogsaa i dette Tilfælde skulde sig imod Lovgiverens Hensigt en Skat derunder, vil det ialtfald behøve en omhyggelig Undersøgelse af alle Forhold, som staae i Forbindelse dermed, før det kan ansees godtgjort. Sige vi derimod til en Mand i hans 40de Aar: „Vi udskrive dig som Heelt befaren; er du ikke Heelt befaren, kunne vi ikke benytte din Tjeneste; alligevel er det den almindelige Børnepligt, der hviler ligeligt paa Alle, ifølge hvilken du udskrives, og just fordi det er ifølge din Børnepligt, tilstaaes dig kun Halvdelen, og ikke engang den, af hvad du ellers kunde erhverve ved dit Sømandskab,“ — sige vi dette, er der heri noget forkeert, som i den Grad stikker igjennem, at Enhver kan tage og føle derpaa. Vi fødes jo ikke til Verden som Heelt befarnede, og dette er ikke en Egenskab, man faaer ved at leve en vis Række af Aar. Der ligger heller ikke til Grund herfor noget Princip, der ellers følges i andre Sager. Vi sige ikke, naar der skal opføres et Arsenal eller en Fæstning: „Lad os udskrive Tommervende og Muurvende, det er Folk, der forstaae sig paa den Sag: vi tilstaae dem da nedsat Betaling, fordi det er til Statens